Rättsfallssamlingen

TRIBUNALENS DOM (sjätte avdelningen)

den 7 juli 2017*

”Gemensam utrikes- och säkerhetspolitik — Restriktiva åtgärder med hänsyn till situationen i Ukraina — Frysning av tillgångar — Förteckning över personer, enheter och organ på vilka frysning av tillgångar och ekonomiska resurser ska tillämpas — Bibehållande av sökandens namn på förteckningen — Motiveringsskyldighet — Rätt till försvar — Rätt till egendom — Näringsfrihet — Proportionalitet — Maktmissbruk — Principen om god förvaltningssed — Uppenbart oriktig bedömning”

I mål T-215/15,

Mykola Yanovych Azarov, Kiev (Ukraina), företrädd av advokaterna G. Lansky och A. Egger,

sökande,

mot

Europeiska unionens råd, företrätt av J.-P. Hix och F. Naert, i egenskap av ombud,

svarande,

angående en talan med stöd av artikel 263 FEUF om ogiltigförklaring av rådets beslut (Gusp) 2015/364 av den 5 mars 2015 om ändring av beslut 2014/119/Gusp om restriktiva åtgärder mot vissa personer, enheter och organ med hänsyn till situationen i Ukraina (EUT L 62, 2015, s. 25) och rådets genomförandeförordning (EU) 2015/357 av den 5 mars 2015 om genomförande av förordning (EU) nr 208/2014 om restriktiva åtgärder mot vissa personer, enheter och organ med hänsyn till situationen i Ukraina (EUT L 62, 2015, s. 1), i den mån sökandens namn genom dessa rättsakter bibehålls på förteckningen över de personer som avses med de aktuella restriktiva åtgärderna,

meddelar

TRIBUNALEN (sjätte avdelningen)

sammansatt av ordföranden G. Berardis (referent) samt domarna D. Spielmann och Z. Csehi,

justitiesekreterare: handläggaren S. Bukšek Tomac,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 15 december 2016,

följande

* Rättegångsspråk: tyska.

Dom

Bakgrund till tvisten

1 Sökanden, Mykola Yanovych Azarov, var premiärminister i Ukraina den 11 mars 2010 till den 28 januari 2014.

2 Det nu aktuella målet är ett av flera mål som rör de restriktiva åtgärder som vidtagits med hänsyn till situationen till följd av att demonstrationerna på Självständighetstorget i Kiev (Ukraina) slogs ned i februari 2014.

3 Den 5 mars 2014 antog Europeiska unionens råd beslut 2014/119/Gusp om restriktiva åtgärder mot vissa personer, enheter och organ med hänsyn till situationen i Ukraina (EUT L 66, 2014, s. 26). Samma dag antog rådet (EU) nr 208/2014 om restriktiva åtgärder mot vissa personer, enheter och organ med hänsyn till situationen i Ukraina (EUT L 66, 2014, s. 1) (nedan kallade, tillsammans, rättsakterna från mars 2014).

4 Artikel 1.1 och 1.2 i beslut 2014/119 har följande lydelse:

”1. Alla penningmedel och ekonomiska resurser som tillhör, ägs, innehas eller kontrolleras av personer som har fastställts som ansvariga för förskingring av ukrainska offentliga medel och personer som är ansvariga för kränkningar av de mänskliga rättigheterna i Ukraina, och fysiska eller juridiska personer, enheter eller organ som har anknytning till dessa, enligt förteckningen i bilagan, ska frysas.

2. Inga penningmedel eller ekonomiska resurser får direkt eller indirekt göras tillgängliga för eller utnyttjas till gagn för de fysiska eller juridiska personer, enheter eller organ som förtecknas i bilagan.”

5 I de följande punkterna i samma artikel fastställs hur denna frysning av tillgångar ska genomföras.

6 I förordning nr 208/2014 föreskrivs, i enlighet med beslut 2014/119, att åtgärder för frysning av tillgångar ska vidtas och fastställs närmare hur denna frysning ska genomföras, i allt väsentligt med samma formuleringar som i nämnda beslut.

7 Namnen på de personer som avses i rättsakterna från mars 2014 är uppförda på en identisk förteckning i bilaga till beslut 2014/119 och i bilaga I till förordning nr 208/2014 (nedan kallad förteckningen), där bland annat skälen till uppförandet på förteckningen anges.

8 Sökandens namn är uppfört på förteckningen med personuppgifterna ”Ukrainas premiärminister till och med januari 2014” och följande motivering:

”Person som är föremål för utredning i Ukraina för inblandning i brott i samband med förskingring av ukrainska statliga medel och olaglig utförsel av medlen ur Ukraina.”

9 Rådet offentliggjorde meddelandet till de personer som omfattas av restriktiva åtgärder enligt beslut 2014/119 och förordning 208/2014 i *Europeiska unionens officiella tidning* den 6 mars 2014 (EUT C 66, 2014, s. 1). Enligt detta meddelande får ”berörda personerna … inkomma med en begäran till rådet, åtföljd av styrkande handlingar, om omprövning av beslutet att föra upp dem på … förteckning[en]”.

10 Den 12 maj 2014 väckte sökanden talan om ogiltigförklaring av beslut 2014/119 och av förordning nr 208/2014. Talan registrerades vid tribunalens kansli och gavs målnummer T-331/14.

11 Den 29 januari 2015 antog rådet beslut (Gusp) 2015/143 om ändring av beslut 2014/119 (EUT L 24, 2015, s. 16) och förordning (EU) 2015/138 om ändring av förordning nr 208/2014 (EUT L 24, 2015, s. 1) (nedan kallade, tillsammans, rättsakterna från januari 2015).

12 I beslut 2015/143 förtydligades kriterierna för vilka personer som avsågs med frysningen av tillgångarna från och med 31 januari 2015. Artikel 1.1 i beslut 2014/119 ersattes med följande:

”1. Alla penningmedel och ekonomiska resurser som tillhör, ägs av, innehas av eller kontrolleras av personer som har fastställts som ansvariga för förskingring av ukrainska offentliga medel och personer som är ansvariga för kränkningar av de mänskliga rättigheterna i Ukraina, och fysiska eller juridiska personer, enheter eller organ som har anknytning till dessa, enligt förteckningen i bilagan, ska frysas.

Vid tillämpningen av detta beslut innefattar personer som har fastställts som ansvariga för förskingring av ukrainska offentliga medel personer som är föremål för utredning av de ukrainska myndigheterna

a) för förskingring av ukrainska offentliga medel eller tillgångar, eller för medverkan till detta, eller

b) för missbruk av tjänsteställning som en offentlig tjänsteman gör sig skyldig till för att uppnå oskäliga fördelar för sig själv eller för en tredje part, vilket orsakar en förlust för ukrainska offentliga medel eller tillgångar, eller för medverkan till detta.”

13 Förordning nr 208/2014 ändrades genom förordning 2015/138 i enlighet med beslut 2015/143.

14 Genom skrivelse av den 2 februari 2015 underrättade rådet sökanden om att man avsåg att bibehålla de restriktiva åtgärderna gentemot sökanden. Rådet översände en skrivelse [*konfidentiellt*] [1] av den 10 oktober 2014 (nedan kallad skrivelsen av den 10 oktober 2014) och meddelade att han hade möjlighet att inkomma med synpunkter. Sökanden lade fram sina synpunkter genom en skrivelse den 18 februari 2015.

15 Den 5 mars 2015 antog rådet beslut (Gusp) 2015/364 om ändring av beslut 2014/119 (EUT L 62, 2015, s. 25) och genomförandeförordning (EU) 2015/357 om genomförande av förordning nr 208/2014 (EUT L 62, 2015, s. 1) (nedan kallade, tillsammans, de angripna rättsakterna).

16 Genom beslut 2015/364 ändrades artikel 5 i beslut 2014/119 så, att de restriktiva åtgärderna för sökandens del förlängdes till och med den 6 mars 2016. Förteckningen ersattes följaktligen i enlighet med de angripna rättsakterna.

17 Dessa ändringar innebar att sökandens namn bibehölls på förteckningen med personuppgifterna ”Ukrainas premiärminister till och med januari 2014” och följande nya motivering:

”Person som är föremål för utredning av de ukrainska myndigheterna för förskingring av offentliga medel eller tillgångar.”

18 Genom skrivelse av den 6 mars 2015 underrättade rådet sökanden om att de restriktiva åtgärderna bibehölls gentemot honom.

Faktiska omständigheter sedan talan väcktes

19 Genom dom av den 28 januari 2016, Azarov/rådet (T-331/14, EU:T:2016:49) ogiltigförklarade tribunalen beslut 2014/119 och förordning nr 208/2014, i den del de avsåg sökanden.

1 — Sekretessbelagda uppgifter har dolts.

20 Den 4 mars 2016 antog rådet beslut (Gusp) 2016/318 om ändring av beslut 2014/119 (EUT L 60, 2016, s. 76) och genomförandeförordning (EU) 2016/311 om genomförande av förordning nr 208/2014 (EUT L 60, 2016, s. 1). Genom dessa rättsakter förlängdes de restriktiva åtgärderna, bland annat gentemot sökanden, till och med den 6 mars 2017.

21 Beslut 2016/318 och genomförandeförordning 2016/311 är föremål för en ny talan, som sökanden väckte vid tribunalen den 27 april 2016 (mål T-190/16, Azarov/rådet).

Förfarandet och parternas yrkanden

22 Sökanden väckte den nu aktuella talan genom ansökan som inkom till tribunalens kansli den 29 april 2015. Sökanden har även ansökt om skyndsam handläggning enligt artikel 76a i tribunalens rättegångsregler av den 2 maj 1991.

23 Tribunalen (nionde avdelningen) avslog ansökan om skyndsam handläggning den 28 maj 2015.

24 Rådet inkom med svaromål den 7 juli 2015. Den 8 juli 2015 framställde rådet även en motiverad begäran, i enlighet med artikel 66 i tribunalens rättegångsregler, om att innehållet i vissa handlingar i bilaga till svaromålet inte skulle återges i de handlingar i målet som allmänheten har tillgång till. Sökanden motsatte sig begäran om konfidentiell behandling.

25 Replik respektive duplik ingavs av sökanden den 27 augusti 2015 och av rådet den 12 oktober 2015.

26 Den 14 oktober 2015 framställde rådet en motiverad begäran, i enlighet med artikel 66 i tribunalens rättegångsregler, om att en bilaga till ansökan och en bilaga till dupliken inte skulle anges i de handlingar i målet som allmänheten har tillgång till.

27 I och med att en ändrad sammansättning av tribunalens avdelningar placerades referenten vid den sjätte avdelningen. Följaktligen tilldelades denna avdelning det nu aktuella målet.

28 På referentens förslag beslutade tribunalen (sjätte avdelningen) att inleda den muntliga delen av förfarandet.

29 Parterna utvecklade sin talan och svarade på tribunalens frågor vid förhandlingen den 15 december 2016.

30 Sökanden har yrkat att tribunalen ska

— ogiltigförklara de angripna rättsakterna i den del de avser sökanden,

— besluta om vissa åtgärder för processledning, och

— förplikta rådet att ersätta rättegångskostnaderna.

31 Rådet har yrkat att tribunalen ska

— ogilla talan, eller

— i andra hand, förklara att verkningarna av beslut 2015/364 ska bestå till dess att ogiltigförklaringen av genomförandeförordning 2015/357 har börjat gälla, samt

— förplikta sökanden att ersätta rättegångskostnaderna.

Rättslig bedömning

32 Sökanden har anfört fem grunden till stöd för sin talan. Den första grunden avser ett åsidosättande av motiveringsskyldigheten, den andra grunden ett åsidosättande av de grundläggande rättigheterna, den tredje maktmissbruk, den fjärde ett åsidosättande av principen om god förvaltningssed och den femte en uppenbart oriktig bedömning.

Den första grunden: Åsidosättande av motiveringsskyldigheten

33 Enligt sökanden har rådet inte motiverat beslutet att bibehålla sökandens namn på förteckningen. I synnerhet innehåller uppgifterna under ”Skäl för uppförande på förteckningen” ingen förklaring av vare sig de konkreta och specifika skälen eller av de rättsliga och faktiska omständigheter som lett fram till antagandet av de angripna rättsakterna. Således är kraven i rättspraxis i fråga om motivering och iakttagande av rätten till försvar inte uppfyllda. Den omständigheten att rådet inte meddelade nämnda skäl samtidigt som de restriktiva åtgärderna antogs eller snarast möjligt efter antagandet utgör dessutom ett åsidosättande av artikel 47 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna (nedan kallad stadgan).

34 Sökanden har även gjort gällande att skälen i de angripna rättsakterna, i vilka anges att sökanden är ”föremål för en utredning” är oriktiga, eftersom den utredning han påstås vara föremål för endast befinner sig i ett initialt skede. Den omständigheten att sökanden anklagas för att vara ansvarig för förskingring är för övrigt ogrundad. Det framgår nämligen inte av den handling som legat till grund för rådets beslut att de omständigheter som anförs där utgjorde förskingring.

35 I repliken har sökanden dessutom kritiserat rådet för att det endast har återgett vad som anges i handlingar från de ukrainska myndigheterna, utan att göra någon självständig bedömning.

36 Rådet har bestritt sökandens resonemang.

37 I artikel 296 andra stycket FEUF anges följande: ”Rättsakter ska motiveras … .”

38 Enligt artikel 41.2 c i stadgan, vilken enligt artikel 6.1 FEU ska ha samma rättsliga värde som fördragen, omfattar rätten till god förvaltningssed bland annat att ”förvaltningen är skyldig att motivera sina beslut”.

39 Enligt fast rättspraxis ska den motivering som krävs enligt artikel 296 FEUF och artikel 41.2 c i stadgan vara anpassad till rättsaktens beskaffenhet och det sammanhang i vilket rättsakten har antagits. Av motiveringen ska klart och tydligt framgå hur den institution som har antagit rättsakten har resonerat, så att den som berörs av den kan få kännedom om skälen för den vidtagna åtgärden och så att behörig domstol ges möjlighet att utföra sin prövning. Kravet på motivering ska bedömas med hänsyn till omständigheterna i det enskilda fallet (se dom av den 14 april 2016, Ben Ali/rådet, T-200/14, ej publicerad, EU:T:2016:216, punkt 94 och där angiven rättspraxis).

40 Det krävs emellertid inte att alla relevanta faktiska och rättsliga omständigheter anges i motiveringen, eftersom bedömningen av om motiveringen av en rättsakt uppfyller kraven i artikel 296 FEUF och i artikel 41.2 c i stadgan inte ska ske endast utifrån motiveringens lydelse, utan även utifrån det sammanhang i vilket den ingår och samtliga rättsregler på det aktuella området. En rättsakt som går någon emot ska således anses vara tillräckligt motiverad om den har tillkommit i ett sammanhang som är känt för den som berörs, så att vederbörande har möjlighet att förstå innebörden av den åtgärd som vidtas gentemot honom eller henne. Vidare ska graden av precision i ett besluts motivering anpassas till de faktiska möjligheterna och de tekniska och tidsmässiga villkor under vilka rättsakten antas (se dom av den 14 april 2016, Ben Ali/rådet, T-200/14, ej publicerad, EU:T:2016:216, punkt 95 och där angiven rättspraxis).

41 I synnerhet kan motiveringen till en åtgärd för att frysa tillgångar i princip inte bestå av endast en allmän och schablonartad formulering. Ett sådant beslut ska, med förbehåll för vad som angetts ovan i punkt 40, i stället ange av vilka särskilda och konkreta skäl rådet anser att den aktuella lagstiftningen är tillämplig på den som berörs (se dom av den 14 april 2016, Ben Ali/rådet, T-200/14, ej publicerad, EU:T:2016:216, punkt 96 och där angiven rättspraxis).

42 Tribunalen erinrar om att skyldigheten att motivera en rättsakt utgör en väsentlig formföreskrift som ska särskiljas från frågan om skälen är välgrundade, vilken ska hänföras till frågan om den omtvistade rättsakten är lagenlig i materiellt hänseende. Motiveringen av en rättsakt består nämligen i att man formellt anger vilka skäl rättsakten grundar sig på. Om dessa skäl innehåller felaktigheter, inverkar detta på beslutets lagenlighet i materiellt hänseende, men inte på motiveringen av beslutet, som kan vara tillräcklig trots att den innehåller felaktiga skäl (dom av den 22 mars 2001, Frankrike/kommissionen, C-17/99, EU:C:2001:178, punkt 35, och dom av den 15 november 2012, rådet/Bamba, C-417/11 P, EU:C:2012:718, punkterna 60 och 61).

43 I det nu aktuella fallet framhåller tribunalen att skälet till att sökandens namn fördes upp på förteckningen, i dess lydelse då hans namn bibehölls på förteckningen enligt de angripna rättsakterna (se ovan punkt 17), är specifikt och konkret och anger de omständigheter som ligger till grund för nämnda bibehållande, det vill säga den omständigheten att sökanden är föremål för utredning av de ukrainska myndigheterna för förskingring av offentliga medel eller tillgångar.

44 De restriktiva åtgärderna gentemot sökanden bibehölls dessutom i ett sammanhang som var känt av sökanden, som vid skriftväxling med rådet hade tagit del av den skrivelse av den 10 oktober 2014 som låg till grund för rådets beslut att bibehålla nämnda åtgärder (se, för ett liknande resonemang, dom av den 15 november 2012, rådet/Bamba, C-417/11 P, EU:C:2012:718, punkterna 53 och 54 och där angiven rättspraxis, och dom av den 6 september 2013, Bank Melli Iran/rådet, T-35/10 och T-7/11, EU:T:2013:397, punkt 88). I denna skrivelse anges [*konfidentiellt*]. Nämnda sammanhang består för övrigt även av skriftväxlingen mellan sökanden och rådet i det mål i vilket meddelades dom av den 28 januari 2016, Azarov/rådet (T-331/14, EU:T:2016:49).

45 Mot den bakgrunden finner tribunalen att de angripna rättsakterna i tillräcklig utsträckning anger de faktiska och rättsliga omständigheter som enligt rådet ligger till grund för dessa rättsakter.

46 Sökandens argument påverkar inte denna slutsats.

47 Vad beträffar påståendet om att skälet till uppförandet på förteckningen var slentrianmässigt, framhåller tribunalen att skälet visserligen innehåller likadana överväganden som skälen till att de andra fysiska personerna på förteckningen belagts med restriktiva åtgärder, men att dessa överväganden ändå avser sökandens konkreta situation, vilken enligt rådet, precis som de andra, var föremål för rättsliga förfaranden som har ett samband med undersökningar angående förskingring av offentliga medel i Ukraina (se, för ett liknande resonemang, dom av den 27 februari 2014, Ezz m.fl./rådet, T-256/11, EU:T:2014:93, punkt 115).

48 Tribunalen konstaterar vidare, så som rådet har understrukit beträffande skillnaden mellan motiveringen i de angripna rättsakterna och motiveringen i rättsakterna från mars 2014, att den omständigheten att andra rättsakter innehåller en något annorlunda motivering inte kan utgöra ett skäl till att de angripna rättsakterna är rättsstridiga, i och med att dessa rättsakter är tillräckligt motiverade.

49 Beträffande sökandens påstående att motiveringen i de angripna rättsakterna skiljer sig från de omständigheter som anfördes i skrivelsen av den 10 oktober 2014, konstaterar tribunalen att denna skrivelse hänför sig till [*konfidentiellt*]. Den omständigheten att denna skrivelse även hänför sig till [*konfidentiellt*] saknar betydelse med avseende på ett påstått åsidosättande av motiveringsskyldigheten.

50 Slutligen konstaterar tribunalen, beträffande sökandens resonemang om motiveringens trovärdighet, att detta resonemang avser frågan om motiveringen är välgrundad. Det prövas därför nedan, i enlighet med den rättspraxis som tribunalen erinrar om ovan i punkt 42, i samband med den femte grunden.

51 Mot denna bakgrund kan talan inte vinna bifall såvitt avser den första grunden.

Den andra grunden, avseende ett åsidosättande av de grundläggande rättigheterna

52 Denna grund består av fyra delar, avseende ett åsidosättande av rätten till egendom, ett åsidosättande av näringsfriheten, oproportionerliga restriktiva åtgärder och ett åsidosättande av rätten till försvar.

53 Prövningen inleds med den fjärde delgrunden, avseende ett åsidosättande av rätten till försvar. Därefter prövas delgrunden avseende ett åsidosättande av rätten till egendom, delgrunden avseende ett åsidosättande av näringsfriheten och delgrunden avseende de aktuella restriktiva åtgärdernas oproportionerliga art.

Den fjärde delgrunden, avseende ett åsidosättande av rätten till försvar

54 Sökanden har anfört att rådet åsidosatte hans rätt att yttra sig, eftersom han fick ta del av uppgifter som inte var tillräckligt detaljerade för att han på ett ändamålsenligt sätt skulle kunna framföra sina synpunkter på de uppgifter som gjordes gällande gentemot honom. I synnerhet innehöll skrivelsen av den 10 oktober 2014 vaga och allmänna överväganden och uppfyllde inte kraven på ett effektivt domstolsskydd. Rådet tog dessutom inte hänsyn till sökandens överväganden i syfte att visa att han inte kunde ha begått de brott som han anklagades för. Rådet tog för övrigt inte heller hänsyn till de ukrainska myndigheternas många överträdelser av Europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna, undertecknad i Rom den 4 november 1950 (nedan kallad Europakonventionen).

55 Rådet har bestritt sökandens resonemang.

56 Tribunalen erinrar först och främst om att den grundläggande rätten till respekt för rätten till försvar under ett förfarande som föregår ett sådant beslut om en restriktiv åtgärd som det omtvistade beslutet uttryckligen stadfästs i artikel 41.2 a i stadgan (se, för ett liknande resonemang, dom 21 december 2011, Frankrike/People's Mojahedin Organization of Iran, C-27/09 P, EU:C:2011:853, punkt 66).

57 Vid ett efterföljande beslut om frysning av penningmedel, enligt vilket namnet på en person eller enhet som redan finns med i förteckningen över personer och enheter vars penningmedel ska frysas ska behållas i denna, ska berörda personer eller enheter i princip underrättas om de uppgifter som anförs mot dem och beredas möjlighet att yttra sig, innan ett sådant beslut antas (se, för ett liknande resonemang, dom av den 21 december 2011, Frankrike/People's Mojahedin Organization of Iran, C-27/09 P, EU:C:2011:853, punkt 62).

58 Rådet ska iaktta denna rätt att höras innan beslut fattas, för det fall rådet tar in nya uppgifter om den person eller enhet som avses med den restriktiva åtgärden och vars namn behålls i den aktuella förteckningen (dom av den 18 juni 2015, Ipatau/rådet, C-535/14 P, EU:C:2015:407, punkt 26, och dom av den 13 september 2013, Makhlouf/rådet, T-383/11, EU:T:2013:431, punkt 43).

59 I det nu aktuella fallet påpekar tribunalen att det i artikel 2.2 och 2.3 i beslut 2014/119 samt i artikel 14.2 och 14.3 i förordning nr 208/2014 föreskrivs att rådet ska meddela den berörda fysiska eller juridiska person, enheten eller organet beslutet, inbegripet skälen för uppförandet på förteckningen, antingen direkt, om adressen är känd, eller genom att ett meddelande offentliggörs, så

att en sådan fysisk eller juridisk person, enhet eller organ ges tillfälle att inkomma med synpunkter. Om synpunkter lämnas eller om väsentlig ny bevisning läggs fram ska rådet ompröva beslutet och informera den berörda personen, enheten eller organet om detta. Beslutet ska dessutom ses över kontinuerligt enligt artikel 5 tredje stycket i nämnda beslut. Enligt artikel 14.4 i förordning nr 208/2014 ska förteckningen ses över regelbundet, senast var tolfte månad. De angripna rättsakterna grundar sig på dessa ursprungliga rättsakter från mars 2014, och de innebär att frysningen av penningmedel förlängs efter rådets nämnda översyn av förteckningen.

60 Tribunalen framhåller i detta avseende, mot bakgrund av den princip i rättspraxis som anges ovan i punkt 58, att när sökandens namn bibehölls på förteckningen grundade sig rådet på nya omständigheter, som inte redan hade meddelats sökanden efter det att hans namn fördes upp på förteckningen första gången.

61 Motiveringen i de angripna rättsakterna är nämligen inte densamma som motiveringen till det första uppförandet av sökandens namn på förteckningen (se ovan punkterna 8 och 17). Rådet grundade sig dessutom på ny bevisning, nämligen skrivelsen av den 10 oktober 2014.

62 Därmed var rådet skyldigt att höra sökanden innan nämnda rättsakter antogs.

63 Det framgår av handlingarna i målet att rådet, genom skrivelsen av den 2 februari 2015, underrättade sökanden om att rådet avsåg att bibehålla de restriktiva åtgärderna gentemot honom efter att ha uppmärksammat sökanden på att kriteriet för uppförande på förteckningen hade ändrats genom rättsakterna från januari 2015 (se ovan punkterna 12 och 13), vilka bifogades denna skrivelse, och efter att ha prövat de argument som sökanden lagt fram för rådet. Rådet hänvisade således till skrivelsen av den 10 oktober 2014, vilken bifogades skrivelsen av den 2 februari 2015, som den bevisning som motiverade uppförandet av sökandens namn på förteckningen. Slutligen bereddes sökanden möjlighet att yttra sig. Genom skrivelse av den 18 februari 2015 skrev sökanden också till rådet och lade fram ytterligare bevisning till stöd för sin begäran att uppförandet av hans namn på förteckningen skulle omprövas.

64 Omedelbart efter rådets antagande av de angripna rättsakterna bemötte dessutom rådet, genom skrivelse av den 6 mars 2015, de synpunkter som sökanden fört fram i skrivelsen av den 18 februari 2015 och underkände dem. Rådet översände också de angripna rättsakterna till sökanden och beredde honom möjlighet att inkomma med ytterligare synpunkter. Rådet beviljade även sökandens begäran, i e-postmeddelande av den 9 mars 2015, om tillgång till vissa av rådets handlingar genom en skrivelse av den 27 mars 2015.

65 Mot bakgrund av dessa omständigheter finner tribunalen att rådet uppfyllde sina skyldigheter i fråga om iakttagande av sökandens rätt till försvar under det förfarande som ledde fram till antagandet av de angripna rättsakterna. Tribunalen konstaterar nämligen att sökanden fick tillgång till de uppgifter och den bevisning som motiverade bibehållandet av de restriktiva åtgärderna gentemot honom och att sökanden i god tid kunde lägga fram synpunkter och väcka den nu aktuella talan och då åberopa relevanta uppgifter i handlingarna till sitt försvar.

66 Denna slutsats påverkas inte av de andra argument som anförts av sökanden.

67 Sökandens anklagelser om att de uppgifter som han fick ta del av var vaga eller inte tillräckligt detaljerade, så som rådet har påpekat, hänför sig snarare till påståendet om rådets åsidosättande av motiveringsskyldigheten. Tribunalen hänvisar därför i detta avseende till övervägandena ovan inom ramen för bedömningen av den första grunden.

68 Beträffande sökandens resonemang om de ukrainska myndigheternas påstådda åsidosättande av hans rätt till försvar påpekar tribunalen, i likhet med rådet, att sökanden inte kan göra gällande ett påstått åsidosättande av nämnda rättigheter, eller någon annan oegentlighet, i ett pågående förfarande i

Ukraina för att göra gällande att hans rätt till försvar åsidosatts i det förfarande som föranledde rådet att förlänga de aktuella restriktiva åtgärderna, i och med att åsidosättandet av rätten till försvar endast kan avse ett åsidosättande av dessa rättigheter av Europeiska unionens institutioner. Tribunalen konstaterar endast, när det i synnerhet gäller påståendet att vägran att medge tillgång till handlingar befanns vara rättsstridig av Pechersky distriktsdomstol i Kiev genom ett beslut av den 5 mars 2015, att detta domstolsbeslut meddelades samma dag som de angripna rättsakterna antogs och att det därmed inte kan påverka dessa rättsakters lagenlighet.

69 Vad beträffar argumentet att rådet nöjde sig med den information som erhölls [*konfidentiellt*], utan att mot bakgrund av de uppgifter som sökanden hade lagt fram för rådet begära ytterligare information, framhåller tribunalen att ett sådant argument inte innebär att sökanden inte fick möjlighet att göra gällande sin ståndpunkt. Således kan detta inte utgöra ett åsidosättande av sökandens rätt till försvar.

70 Detta argument måste för övrigt tolkas som ett åberopande av en uppenbart oriktig bedömning av rådet, mot bakgrund av den bevisning som rådet förfogade över. Tribunalen prövar därför detta argument nedan inom ramen för bedömningen av den femte grunden.

71 Mot bakgrund av ovanstående överväganden kan talan inte vinna bifall såvitt avser den fjärde delen av den andra grunden.

Den första delgrunden: Åsidosättande av rätten till egendom

72 Sökanden anser att de angripna rättsakterna skadar hans rätt till egendom enligt artikel 17.1 i stadgan. Enligt sökanden motsvarar frysningen av hans tillgångar i praktiken en expropriation, vilket för övrigt följer av Europadomstolens praxis. Restriktionerna enligt de angripna rättsakterna, vilka endast vilar på påståenden, infördes utan de rättssäkerhetsgarantier som föreskrivs i unionsrätten. Vid antagandet av de angripna rättsakterna hade rådet inte styrkt att sökanden redan hade åtalats för de handlingar som anges i skälen till uppförandet på förteckningen. Begränsningen av sökandens rätt till egendom kan därmed inte anses vara ”föreskriven i lag” i den mening som avses i artikel 52.1 i stadgan. Dessutom hade rådet inte styrkt att villkoren för att motivera ingrepp i de grundläggande rättigheterna var uppfyllda.

73 Rådet har bestritt sökandens resonemang.

74 Artikel 17.1 i stadgan har följande lydelse:

”Var och en har rätt att besitta lagligen förvärvad egendom, att nyttja den, att förfoga över den och att testamentera bort den. Ingen får berövas sin egendom utom då samhällsnyttan kräver det, i de fall och under de förutsättningar som föreskrivs i lag och mot rättmätig ersättning för sin förlust i rätt tid. Nyttjandet av egendomen får regleras i lag om det är nödvändigt för allmänna samhällsintressen.”

75 Enligt artikel 52.1 i stadgan ska varje begränsning i utövandet av de rättigheter och friheter som erkänns i denna stadga vara föreskriven i lag och förenlig med det väsentliga innehållet i dessa rättigheter och friheter. Begränsningar får, med beaktande av proportionalitetsprincipen, endast göras om de är nödvändiga och faktiskt svarar mot mål av allmänt samhällsintresse som erkänns av unionen eller behovet av skydd för andra människors rättigheter och friheter.

76 Enligt fast rättspraxis medför en åtgärd för frysning av penningmedel onekligen en inskränkning av utövandet av rätten till egendom (se, för ett motsvarande synsätt, dom av den 3 september 2008, Kadi och Al Barakaat International Foundation/rådet och kommissionen, C-402/05 P och C-415/05 P, EU:C:2008:461, punkt 358).

77 I det nu aktuella fallet är det riktigt att sökandens rätt till egendom är begränsad, i och med att han bland annat inte kan förfoga över sina tillgångar på unionens territorium, om inte särskilt tillstånd medges, och att inga tillgångar eller ekonomiska medel direkt eller indirekt får ställas till hans förfogande. De angripna rättsakterna innebär en förlängning av frysningen av sökandens tillgångar till och med den 6 mars 2016 och begränsar därmed oundvikligen sökandens utövande av sin rätt till egendom till och med detta datum.

78 Rätten till egendom, som skyddas genom artikel 17.1 i stadgan, är dock inte en absolut rättighet och kan följaktligen begränsas, under de villkor som anges i artikel 52.1 i stadgan (se dom av den 27 februari 2014, Ezz m.fl./rådet, T-256/11, EU:T:2014:93, punkt 195 och där angiven rättspraxis).

79 Så som det följer av nämnda artikel 52.1 i stadgan ska en begränsning av utövandet av denna rätt uppfylla tre villkor för att vara förenlig med unionsrätten.

80 För det första ska begränsningen vara ”föreskriven i lag”. Åtgärden ska med andra ord ha rättslig grund. För det andra ska begränsningen svara mot ett mål av allmänintresse som erkänns som sådant av unionen. Till dessa mål hör de mål som eftersträvas inom ramen för den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken (Gusp) och som avses i artikel 21.2 FEU. För det tredje får begränsningen inte vara orimlig. Begränsningen ska vara nödvändig och stå i proportion till det mål som eftersträvas. Vidare får det inte ske något ingrepp i det ”väsentliga innehållet” i den aktuella fri- eller rättigheten (se dom av den 27 februari 2014, Ezz m.fl./rådet, T-256/11, EU:T:2014:93, punkterna 197–200 och där angiven rättspraxis).

81 Alla dessa tre villkor är uppfyllda i det nu aktuella fallet.

82 För det första är nämligen begränsningen ”föreskriven i lag”, eftersom bibehållandet av sökandens namn på förteckningen motsvarar det kriterium för uppförande på förteckningen som ursprungligen föreskrevs i artikel 1.1 i beslut 2014/119, i dess lydelse enligt beslut 2015/143. Denna bestämmelse ändrades inte genom de angripna rättsakterna och hänvisar till förekomsten av en utredning gentemot den avsedda personen för förskingring av offentliga penningmedel.

83 För det andra är de angripna rättsakterna förenliga med målet i artikel 21.2 b FEU, eftersom det framgår av skäl 2 i beslut 2014/119 att de aktuella restriktiva åtgärderna avser att befästa och stödja rättsstaten i Ukraina. Därigenom är dessa rättsakter en del av den politik som förs för att stödja de ukrainska myndigheterna i syfte att främja en stabilisering av både det politiska och det ekonomiska läget i Ukraina och, i synnerhet, att bistå landets myndigheter i kampen mot förskingringen av offentliga penningmedel.

84 Vad för det tredje beträffar frågan om intrånget i sökandens rätt till egendom är proportionerlig erinrar tribunalen om att proportionalitetsprincipen, vilken ingår bland de allmänna principerna i unionsrätten, innebär att unionsinstitutionerna i sitt handlande inte får gå utöver vad som är ändamålsenligt och nödvändigt för att uppnå de legitima mål som eftersträvas med de aktuella bestämmelserna. När det finns flera ändamålsenliga åtgärder att välja mellan ska den åtgärd väljas som är minst ingripande och de vållade olägenheterna får inte vara orimliga i förhållande till de eftersträvade målen (se dom av den 5 mars 2015, Ezz m.fl./rådet, C-220/14 P, EU:C:2015:147, punkt 205 och där angiven rättspraxis).

85 Det följer av rättspraxis att de olägenheter som orsakas av de restriktiva åtgärderna inte är orimliga i förhållande till de eftersträvade målen, med hänsyn till dels att dessa åtgärder till sin natur är tillfälliga och reversibla och därmed inte innebär något ingrepp i det ”väsentliga innehållet” i rätten till egendom, dels att det går att göra undantag från dessa bestämmelser för att täcka de berörda personernas grundläggande behov, rättegångskostnader eller till och med extraordinära utgifter (se, för ett liknande resonemang, dom av den 27 februari 2014, Ezz m.fl./rådet, T-256/11 P, EU:T:2014:93, punkt 209 och där angiven rättspraxis).

86 De aktuella restriktiva åtgärderna bidrar också på ett effektivt sätt till att underlätta fastställelsen av förskingringen av offentliga penningmedel i Ukraina, samtidigt som de underlättar återställandet av de förskingrade medlen. Dessutom har sökanden inte anfört något argument som styrker att nämnda åtgärder inte är ändamålsenliga eller att det finns andra, mindre ingripande åtgärder för att nå de eftersträvade målen.

87 Därmed kan tribunalen inte heller godta den andra grundens första del.

Den andra delgrunden: Åsidosättande av näringsfriheten

88 Sökanden menar att de angripna rättsakterna utgör ett åsidosättande av artikel 16 i stadgan, som omfattar näringsfrihet, avtalsfrihet och fri konkurrens. I och med att det i dessa rättsakter föreskrivs att både penningmedel och alla ekonomiska resurser ska frysas, gör de det i praktiken omöjligt att bedriva näringsverksamhet. Åtgärderna är också oproportionerliga i förhållande till de eftersträvade målen, i och med att rättsstaten och respekten för de mänskliga rättigheterna i Ukraina då rättsakterna antogs inte längre var hotade av bland annat sökanden, som inte längre hade några politiska uppdrag och befann sig utomlands.

89 Rådet har bestritt sökandens resonemang.

90 Enligt artikel 16 i stadgan ska ”[n]äringsfriheten … erkännas i enlighet med unionsrätten samt nationell lagstiftning och praxis”.

91 Det följer av rättspraxis att en restriktiv åtgärd, även om den förvisso kan få avsevärda negativa konsekvenser och en betydande inverkan på den berörda personens yrkesliv, endast syftar till att frysa sökandens tillgångar, som en säkerhetsåtgärd. Dess omedelbara syfte är således inte att hindra den berörda personen från att utöva näringsverksamhet inom unionen (se dom av den 14 april 2016, Ben Ali/rådet, T-200/14, ej publicerad, EU:T:2016:216, punkt 253 och där angiven rättspraxis). Sökanden har för övrigt inte lagt fram några konkreta uppgifter för att styrka att han bedriver eller avser att bedriva näringsverksamhet i unionen eller att frysningen av hans medel skulle skada befintlig näringsverksamhet.

92 Vad gäller näringsfriheten har domstolen redan slagit fast att med hänsyn till ordalydelsen i artikel 16 i stadgan kan denna frihet bli föremål för ett stort antal olika myndighetsingrepp, som är ägnade att i det allmännas intresse begränsa hur näringsverksamhet får bedrivas (se dom av den 28 november 2013, rådet/Manufacturing Support & Procurement Kala Naft, C-348/12 P, EU:C:2013:776, punkt 123 och där angiven rättspraxis).

93 I det nu aktuella fallet konstaterar tribunalen för det första att en sådan begränsning, förutsatt att de omtvistade åtgärderna verkligen begränsar den näringsfrihet som åberopats av sökanden, som införts genom en bestämmelse med allmän räckvidd i beslut 2014/119, är föreskriven i lag (se ovan punkt 82).

94 För det andra svarar denna inskränkning mot det mål av allmänintresse som eftersträvas genom de omtvistade åtgärderna (se ovan punkt 83).

95 För det tredje kan en sådan inskränkning inte anses orimlig i förhållande till detta mål. I detta avseende framhåller tribunalen att sökanden inte har åberopat några uppgifter som gör att proportionaliteten i en sådan begränsning kan ifrågasättas. Han har i synnerhet inte gjort gällande att det finns någon mindre ingripande åtgärd än den omtvistade åtgärden som ändå vore ändamålsenlig för att förverkliga de mål som eftersträvas genom de angripna rättsakterna (se, för ett liknande resonemang, dom av den 14 april 2016, Ben Ali/rådet, T-200/14, ej publicerad, EU:T:2016:216, punkt 257 och där angiven rättspraxis).

96 Mot bakgrund av ovanstående överväganden kan talan inte vinna bifall såvitt avser den andra delen av den andra grunden.

Den tredje delgrunden: De restriktiva åtgärderna är oproportionerliga

97 Enligt sökanden är de restriktiva åtgärderna oproportionerliga i den mån storleken på de frysta tillgångarna är obegränsad och saknar koppling till syftet med åtgärderna i fråga. Varken storleken på de statliga resurser som berörs av det påstådda brottet eller storleken på de frysta penningmedlen och ekonomiska resurserna har nämligen fastställts i det nu aktuella fallet. Sökanden anser att rådets överväganden om svårigheterna med att avgränsa tillgångarna inte kan styrkas. Slutligen har sökanden erinrat om att det ankommer på rådet att styrka att åtgärderna är proportionerliga.

98 Rådet har bestritt sökandens resonemang.

99 Tribunalen erinrar om att proportionalitetsprincipen, vilken ingår bland de allmänna principerna i unionsrätten, innebär att unionsinstitutionerna i sitt handlande inte får gå utöver vad som är ändamålsenligt och nödvändigt för att uppnå de legitima mål som eftersträvas med de aktuella bestämmelserna. När det finns flera ändamålsenliga åtgärder att välja mellan ska den åtgärd väljas som är minst ingripande, och de vållade olägenheterna får inte vara orimliga i förhållande till de eftersträvade målen (se dom av den 27 februari 2014, Ezz m.fl./rådet, T-256/11, EU:T:2014:93, punkt 205 och där angiven rättspraxis).

100 Tribunalen framhåller att det, så som rådet mycket riktigt har gjort gällande, inte fanns något domstolsavgörande genom vilket det slogs fast om anklagelserna mot sökanden i Ukraina var välgrundade. Därmed kunde rådet inte ha någon kännedom om arten av de offentliga penningmedel som påstods ha förskingrats eller själv ange dess storlek då de angripna rättsakterna antogs. Rådet kunde således inte skilja på tillgångar som kunde ha tillförts sökandens förmögenhet efter sådan förskingring och resten av hans egendom. Under de förutsättningarna hade rådet inget underlag för att kunna anta ett beslut som innebar exempelvis frysning av en del av sökandens tillgångar.

101 Tribunalen framhåller för övrigt även att [*konfidentiellt*] inte ger någon vägledning om värdet på de tillgångar som påstås ha förskingrats, även under antagandet att sökanden har anfört att det inte är motiverat att frysa penningmedel utöver värdet på de medel som påstås ha förskingrats, enligt vad som följer av de uppgifter som rådet förfogade över. I praktiken vore det dessutom, så som rådet mycket riktigt har understrukit, mycket svårt, eller till och med omöjligt, att försöka begränsa storleken på de frysta penningmedlen.

102 Så som erinras om ovan i punkt 85 är de omtvistade åtgärderna för övrigt till sin natur tillfälliga och reversibla. Därmed innebär de inte något ingrepp i det ”väsentliga innehållet” i rätten till egendom, och undantag från dessa bestämmelser får medges för att täcka de berörda personernas grundläggande behov, rättegångskostnader eller till och med extraordinära utgifter.

103 Mot bakgrund av samtliga överväganden ovan kan talan inte vinna bifall såvitt avser den tredje delen av den andra grunden och följaktligen inte såvitt avser hela den andra grunden.

Den tredje grunden: Maktmissbruk

104 Sökanden har gjort gällande att rådet vidtog restriktiva åtgärder gentemot sökanden utan att ha bevisning för de omständigheter som åberopades som motivering till att sökandens namn bibehölls på förteckningen. Även om det eftersträvade syftet är legitimt är det enligt sökanden maktmissbruk om resultatet av handlingen inte tjänar till att uppnå detta syfte. Frysningen av tillgångar gör det inte möjligt att uppnå syftet att befästa och stödja rättsstaten och respekten för de mänskliga rättigheterna i

Ukraina, vare sig i allmänhet eller vad beträffar sökanden, i och med att sökanden inte längre hade något politiskt uppdrag då de angripna rättsakterna antogs. För övrigt har de ukrainska myndigheterna ännu inte, flera månader efter det att nämnda åtgärder vidtogs, lagt fram någon bevisning som motiverar uppförandet av sökandens namn på förteckningen. Under de aktuella omständigheterna hjälper åtgärderna i fråga slutligen inte de ukrainska myndigheterna att återfå de förskingrade offentliga penningmedlen.

105 Rådet har bestritt sökandens resonemang.

106 Inledningsvis erinrar tribunalen om att en rättsakt innebär maktmissbruk endast om det på grundval av objektiva, relevanta och samstämmiga uppgifter kan antas att den har antagits uteslutande, eller åtminstone huvudsakligen, för att uppnå andra mål än dem som angetts eller för att kringgå ett förfarande som särskilt föreskrivs i fördraget för att bemöta svårigheter i det enskilda fallet (se dom av den 14 oktober 2009, Bank Melli Iran/rådet, T-390/08, EU:T:2009:401, punkt 50 och där angiven rättspraxis).

107 I det nu aktuella fallet erinrar tribunalen om att rättsakterna från mars 2014, i den ursprungliga lydelsen och enligt ändringar genom rättsakterna från januari 2015 och genom de angripna rättsakterna, föreskriver restriktiva åtgärder gentemot personer som beskrivs som ansvariga för förskingring av medel tillhörande den ukrainska staten, i syfte att stödja rättsstaten i Ukraina.

108 Såsom anges ovan i punkt 83 konstaterar tribunalen dels att det mål som eftersträvas genom beslut 2014/119 motsvarar ett av målen i artikel 21.2 b FEU, där det anges att unionen ska utforma och föra en gemensam politik och vidta åtgärder samt verka för att säkerställa en hög grad av samarbete inom alla områden för internationella förbindelser för att bland annat konsolidera och stödja demokrati, rättsstaten, de mänskliga rättigheterna och folkrätten, dels att ett sådant mål kan nås genom de omtvistade åtgärderna.

109 I synnerhet kan ett sådant mål uppnås genom en frysning av tillgångar, som, precis som i det nu aktuella fallet, endast kan tillämpas på personer som är ansvariga för förskingring av ukrainska statliga tillgångar och deras associerade, det vill säga personer vilkas gärningar kan ha undergrävt den normala verksamheten för de offentliga institutionerna och de organ som är anknutna till dem (se, analogt och för ett liknande resonemang, dom av den 28 maj 2013, Trabelsi m.fl./rådet, T-187/11, EU:T:2013:273, punkt 92, dom av den 28 maj 2013, Chiboub/rådet, T-188/11, ej publicerad, EU:T:2013:274, punkt 53, och dom av den 2 april 2014, Ben Ali/rådet, T-133/12, ej publicerad, EU:T:2014:176, punkt 70).

110 Sökanden har för övrigt inte visat att rådet huvudsakligen hade ett annat syfte än att befästa och stödja rättsstaten i Ukraina när det antog de angripna rättsakterna eller rättsakterna från mars 2014, i deras lydelse enligt rättsakterna från januari 2015.

111 Tribunalen konstaterar nämligen, i likhet med rådet, att den påstådda avsaknaden av konkret bevisning som motiverar bibehållandet av sökandens namn på förteckningen saknar relevans, i och med att frågan huruvida de restriktiva åtgärderna vilar på faktiska omständigheter som utgör ett tillräckligt underlag inte har någon betydelse för frågan huruvida rådet handlade i andra syften än de anförda eller om rådet försökt kringgå det föreskrivna förfarandet för antagandet av restriktiva åtgärder.

112 Vad beträffar argumentet att det mål som eftersträvats genom de angripna rättsakterna, det vill säga att befästa och stödja rättsstaten i Ukraina, inte kan förverkligas vad beträffar sökanden i och med att han inte längre har några politiska uppdrag i landet, erinrar tribunalen om att nämnda mål även omfattar bistånd till de ukrainska myndigheterna med att återfå de förskingrade offentliga penningmedlen och att de angripna rättsakterna bidrar till att förverkliga ett sådant mål (se ovan punkt 86), oberoende av frågan huruvida sökanden fortfarande innehar politiska uppdrag i den ukrainska regeringen.

113 Den tredje grunden kan följaktligen inte godtas.

Den fjärde grunden: Åsidosättande av principen om god förvaltningssed

114 Sökanden har anfört att de angripna rättsakterna i flera avseenden utgör ett åsidosättande av principen om god förvaltningssed i artikel 41 i stadgan. Denna princip omfattar först och främst rätten att beredas tillfälle att yttra sig, vilket inbegriper rätten för den berörda personen att underrättas om att ett förfarande inletts och om dess föremål, liksom möjligheten att lägga fram synpunkter på de faktiska och rättsliga omständigheterna. Principen innebär även att den behöriga myndigheten ska ta hänsyn till dessa synpunkter när den fattar sitt beslut, och varje undantag ska tolkas strikt. Rätten att yttra sig innebär för övrigt en rätt att behandlas opartiskt, vilket hindrar rådet från att påföra restriktiva åtgärder på grundval av ensidigt inhämtade uppgifter.

115 Vidare, enligt sökanden, har rätten att behandlas opartiskt, som följer av principen om god förvaltningssed, åsidosatts i det nu aktuella fallet. Den grund som anges för bibehållandet av sökandens namn på förteckningen har inte styrkts genom faktiska omständigheter. Således har förfarandet inte varit opartiskt, i den del rådet utan utredning har fört skrivelser från ett tredjeland till handlingarna.

116 Slutligen har sökanden gjort gällande att principen om god förvaltningssed kräver att de faktiska omständigheterna undersöks noggrant och omsorgsfullt, vilket inte har skett i det nu aktuella fallet. Den omständigheten att rådet avstått från att kontrollera de faktiska omständigheterna och den ukrainska lagstiftningen, framför allt mot bakgrund av de uppgifter som lagts fram, visar för övrigt att rådet varit partiskt och att sökanden varit föremål för en orättvis behandling.

117 Rådet har bestritt sökandens resonemang.

118 Tribunalen påpekar att sökanden inom ramen för denna grund har åberopat ett åsidosättande av principen om god förvaltningssed och hänvisat till en rad rättigheter, så som rätten att beredas tillfälle att yttra sig, vilken inbegriper rätten att underrättas om att ett förfarande inletts och om dess föremål, liksom rätten att lägga fram synpunkter på de faktiska och rättsliga omständigheterna, och till vissa skyldigheter, såsom skyldigheten för förvaltningen att motivera rättsakter, noggrant fastställa de faktiska omständigheterna och agera opartiskt och behandla alla rättvist.

119 Flertalet av de påstådda åsidosättandena av dessa rättigheter har emellertid redan åberopats av sökanden inom ramen för den första och den andra grunden. Denna kritik behöver inte prövas på nytt inom ramen för denna grund, med hänsyn till att sökanden inte har fört fram några specifika argument.

120 När det i synnerhet gäller kritiken avseende ett påstått åsidosättande av skyldigheten att agera opartiskt och behandla alla rättvist påpekar tribunalen, i den mån sökanden grundat denna kritik på påståendet att det skäl som anförts för de restriktiva åtgärderna ”inte styrkts av erforderliga faktiska omständigheter”, att denna kritik prövas inom ramen för bedömningen av den femte grunden. I den mån sökanden grundat denna kritik på den omständigheten att rådet ”utan utredning fört skrivelser från ett tredjeland till handlingarna”, erinrar tribunalen om att rådet förfogade över skrivelsen av den 10 oktober 2014 och sökandens synpunkter då de angripna rättsakterna antogs och att rådet beslutade att bibehålla sökandens namn på förteckning med beaktande av dessa uppgifter. Rådet handlade således inte oriktigt då det beslutade att bibehålla sökandens namn på förteckningen med stöd av nämnda uppgifter. Det följer för övrigt av rättspraxis att rådet inte är skyldigt att systematiskt företa egna undersökningar eller genomföra kontroller för att erhålla ytterligare uppgifter, när det grundar sig på uppgifter som tillhandahålls av myndigheterna i ett tredjeland för att vidta restriktiva åtgärder gentemot personer från detta land som är föremål för rättsliga förfaranden (se, för ett liknande resonemang, dom av den 14 april 2016, Ben Ali/rådet, T-200/14, ej publicerad, EU:T:2016:216, punkt 175).

121 När det slutligen gäller det påstådda åsidosättandet av skyldigheten att noggrant fastställa de faktiska omständigheterna, framhåller tribunalen att sökanden inte har styrkt sitt resonemang. I den mån denna kritik måste tolkas som en kritik av rådets förhållningssätt, när rådet inte företog en mer djupgående undersökning utan nöjde sig med skrivelsen av den 10 oktober 2014, hänför sig denna till den femte grunden, avseende en uppenbart oriktig bedömning. Denna kritik behandlas således inom ramen för bedömningen av den grunden.

122 Mot bakgrund av övervägandena ovan kan talan inte vinna bifall såvitt avser den fjärde grunden.

Den femte grunden: Uppenbart oriktig bedömning

123 Sökanden har gjort gällande att rådet gjorde en uppenbart oriktig bedömning när det beslutade att förlänga de restriktiva åtgärderna i fråga med stöd av skrivelsen av den 10 oktober 2014. Denna skrivelse var ingenting annat än ett fåfängt försök att med hjälp av alla tänkbara handlingar konstruera ett brott som han kunde anklagas för.

124 Enligt sökanden är motiveringarna i de angripna rättsakterna mycket kortfattade och allmänt hållna. I stället för att nöja sig med de skäl som anges i förteckningen borde rådet ha lagt fram fler och mer konkreta uppgifter.

125 Sökanden har dessutom åberopat flera uppgifter för att visa att han inte kan ha gjort sig skyldig till förskingring av offentliga medel från den ukrainska statsbudgeten [*konfidentiellt*].

126 Beslutet [*konfidentiellt*] var således lagenligt. Sökanden hade dessutom, i egenskap av premiärminister, ingen befogenhet att begå det brott som han misstänks för av de ukrainska myndigheterna. Under alla omständigheter följer det av ett avgörande av en oberoende ukrainsk domstol, vilket vunnit laga kraft, att användningen av statliga medel för [*konfidentiellt*] var lagenlig. För det tredje hade Kievs förvaltningsrättsliga distriktsdomstol tidigare konstaterat i ett avgörande att [*konfidentiellt*]. Ingen förskingring av statliga medel har alltså ägt rum. De berörda företagen själva har för övrigt bekräftat att budgetmedlen användes på avsett sätt. Inte heller har det funnits någon hemlig överenskommelse. Slutligen iakttog inte rådet skyldigheten att noggrant kontrollera att Ukrainas relevanta bestämmelser garanterar ett skydd för hans rätt till försvar och ett effektivt domstolsskydd och att uppförandet av hans namn på förteckningen vilar på ett tillräckligt underlag av faktiska omständigheter.

127 I repliken har sökanden först och främst gjort gällande att, även under förutsättning att [*konfidentiellt*] vidtagits – vilket rådet för övrigt inte har styrkt –, är detta inte tillräckligt för att kraven på en noggrann utredning av de faktiska omständigheterna ska vara uppfyllda. Genom att beröra sökandens möjlighet att bestrida sanningshalten i misstankarna mot honom i ett straffrättsligt förfarande i Ukraina, förnekade rådet möjligheten att tillämpa principen om oskuldspresumtion i artikel 48 i stadgan.

128 Sökanden har dessutom betonat att de ukrainska myndigheterna, trots den tid som förflutit sedan förfarandet inleddes, fortfarande inte kunnat lägga fram bevisning för det brott han misstänks för.

129 Vidare har sökanden gjort gällande att det var omöjligt för honom att föra fram sina synpunkter i Ukraina, såsom framgår av flera domstolsbeslut som han har lagt fram i bilaga.

130 Slutligen har sökanden angett dels att det tvärtemot vad rådet anfört saknar betydelse att ett domstolsavgörande meddelats inom ramen för ett förvaltningsrättsligt och inte straffrättsligt förfarande, eftersom betydelsen av dessa avgöranden ligger i den omständigheten att de ger ett rättsligt svar på inledande frågor som ställs under ett straffrättsligt förfarande, dels att avgörandena i andra instans äger laga kraft enligt ukrainsk rätt.

131 Rådet har bestritt sökandens resonemang.

132 Inledningsvis framhåller tribunalen att sökanden från och med den 7 mars 2015 varit föremål för nya restriktiva åtgärder som vidtogs genom de angripna rättsakterna med stöd av de kriterier som anges i artikel 1.1 i beslut 2014/119, i enlighet med vad som anges i beslut 2015/143 (se ovan punkt 12). Tribunalen framhåller att beslut 2015/364 utgör ett oberoende beslut, som antogs av rådet efter en periodisk omprövning enligt artikel 5 tredje stycket i beslut 2014/119.

133 Tribunalen erinrar även om att detta kriterium innebär att restriktiva åtgärder ska antas mot personer som ”har fastställts som ansvariga för förskingring av ukrainska offentliga medel” – vilket innefattar personer ”som är föremål för utredning av de ukrainska myndigheterna” för förskingring av ukrainska offentliga medel eller tillgångar – och att det ska tolkas så, att det inte abstrakt avser varje förskingring av offentliga medel, utan att det snarare avser förskingring av offentliga medel eller tillgångar som kan undergräva respekten för rättsstatsprincipen i Ukraina (se, för ett liknande resonemang, dom av den 15 september 2016, Klyuyev/rådet, T-340/14, EU:T:2016:496, punkt 91).

134 Sökandens namn bibehölls på förteckningen genom de angripna rättsakterna av det skälet att han var en ”[p]erson som är föremål för utredning av de ukrainska myndigheterna för förskingring av offentliga medel eller tillgångar” (se ovan punkt 17).

135 På den grunden ska tribunalen kontrollera om bibehållandet av sökandens namn på förteckningen, genom de angripna rättsakterna, beslutades på ett opartiskt och rättvist sätt av rådet, mot bakgrund av bedömningen av den bevisning som rådet förfogade över, det skäl som ligger till grund för nämnda bibehållande och det ovan angivna relevanta kriteriet.

136 Tribunalen erinrar om att rådet visserligen har ett stort utrymme för skönsmässig bedömning vad beträffar de allmänna kriterier som ska beaktas vid antagandet av restriktiva åtgärder. För att den domstolsprövning som garanteras i artikel 47 i stadgan ska vara effektiv krävs det emellertid att unionsdomstolen – inom ramen för sin kontroll av lagenligheten av de skäl som ligger till grund för beslutet att uppföra en person på förteckningen över personer som omfattas av restriktiva åtgärder – försäkrar sig om att beslutet, som är individuellt i förhållande till den berörda personen, grundas på faktiska omständigheter som utgör ett tillräckligt underlag för ett sådant beslut. Detta förutsätter en undersökning av de faktiska omständigheter som har åberopats i redogörelsen för skälen till nämnda beslut, så att domstolskontrollen inte begränsas till en bedömning av den abstrakta sannolikheten i de åberopade skälen, utan avser frågan huruvida dessa skäl, eller åtminstone ett skäl som i sig anses utgöra tillräckligt stöd för beslutet, är tillräckligt noggrant och konkret underbyggda (se dom av den 21 april 2015, Anbouba/rådet, C-605/13 P, EU:C:2015:248, punkterna 41 och 45 och där angiven rättspraxis).

137 Enligt rättspraxis avseende beslut om bibehållande av en persons namn på en förteckning över personer som omfattas av restriktiva åtgärder, när den berörda personen har yttrat sig med anledning av redogörelsen för skälen, har den behöriga unionsmyndigheten dessutom en skyldighet att omsorgsfullt och opartiskt pröva de anförda skälen mot bakgrund av detta yttrande samt eventuell bifogad bevisning som ingetts av den berörda personen (se dom av den 18 juli 2013, kommissionen m.fl./Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P och C-595/10 P, EU:C:2013:518, punkt 114 och där angiven rättspraxis, och dom av den 30 april 2015, Al-Chihabi/rådet, T-593/11, EU:T:2015:249, punkt 51).

138 Det följer även av rättspraxis att hänsyn bör tas, vid bedömningen av vad som kan begäras av rådet när det gäller bevismedel och bevisstyrka, till arten och den specifika räckvidden av de restriktiva åtgärderna samt till deras syfte (se dom av den 30 juni 2016, Al Matri/rådet, T-545/13, ej publicerad, EU:T:2016:376, punkt 59 och där angiven rättspraxis).

139 Så som följer av skälen 1 och 2 i beslut 2014/119 utgör detta en del av ett allmännare sammanhang, bestående av unionens politik för att stödja de ukrainska myndigheterna och främja en stabilisering av det politiska läget i Ukraina. Detta motsvarar målen för Gusp, vilka i synnerhet anges i artikel 21.2 b FEU, enligt vilken unionen ska samarbeta internationellt för att konsolidera och stödja demokrati, rättsstaten, de mänskliga rättigheterna och folkrätten (se, analogt och för ett liknande resonemang, dom av den 30 juni 2016, Al Matri/rådet, T-545/13, ej publicerad, EU:T:2016:376, punkt 60 och där angiven rättspraxis).

140 Det är i detta sammanhang som de aktuella restriktiva åtgärderna föreskriver frysning av penningmedel och ekonomiska resurser bland annat för personer som ”har fastställts som ansvariga för förskingring av ukrainska offentliga medel”. Rättsstaten i Ukraina kan nämligen befästas och stödjas om återtagandet av dessa penningmedel underlättas.

141 Av detta följer att de aktuella restriktiva åtgärderna inte är avsedda att bestraffa rättsstridigt handlande som de berörda personerna gjort sig skyldiga till och inte heller att genom tvång avskräcka från sådant handlande. Det enda föremålet för dessa åtgärder är att underlätta för de ukrainska myndigheterna att fastställa att offentliga penningmedel har förskingrats och upprätthålla dessa myndigheters möjlighet att få tillbaka de förskingrade penningmedlen. Åtgärderna utgör således en ren säkerhetsåtgärd (se, analogt och för ett liknande resonemang, dom av den 30 juni 2016, Al Matri/rådet, T-545/13, ej publicerad, EU:T:2016:376, punkt 62 och där angiven rättspraxis).

142 Således har de restriktiva åtgärderna i fråga, vilka rådet beslutat om med stöd av sina befogenheter enligt artikel 21 och 29 FEU, ingen straffrättslig koppling. Åtgärderna kan alltså inte likställas med ett beslut om frysning av tillgångar som fattas av en nationell rättslig myndighet i en medlemsstat inom ramen för tillämpligt straffrättsligt förfarande och med iakttagande av de garantier som är förenade med detta förfarande. Följaktligen kan inte exakt samma krav som ställs på den nationella rättsliga myndigheten i ovan angivna fall ställas på rådet i fråga om bevisning som ligger till grund för uppförandet av en persons namn på en förteckning över personer som är föremål för denna frysning av tillgångar (se, analogt och för ett liknande resonemang, dom av den 30 juni 2016, Al Matri/rådet, T-545/13, ej publicerad, EU:T:2016:376, punkt 64 och där angiven rättspraxis).

143 Tribunalen erinrar även om att rådet inte är skyldigt att ex officio och på ett systematiskt vis företa egna undersökningar eller genomföra kontroller för att erhålla ytterligare uppgifter, när det grundar sig på uppgifter som tillhandahålls av myndigheterna i ett tredjeland för att vidta restriktiva åtgärder gentemot personer från detta land som är föremål för rättsliga förfaranden i det landet (se, för ett liknande resonemang, dom av den 30 juni 2016, Al Matri/rådet, T-545/13, ej publicerad, EU:T:2016:216, punkt 57).

144 I det nu aktuella fallet var det viktigt att rådet kontrollerade dels i vilken mån handlingarna [*konfidentiellt*] på vilka rådet avsåg att grunda sig gjorde det möjligt att fastställa att sökanden, som anges i de skäl till uppförandet av sökandens namn på den aktuella förteckningen som erinras om ovan i punkt 134, var föremål för utredning av de ukrainska myndigheterna för handlingar som kunde hänföra sig till förskingring av offentliga medel, dels att förfarandena i fråga gjorde det möjligt att kvalificera sökandens handlande i enlighet med ovan angivet relevanta kriterium. Det är endast om dessa kontroller inte ger något resultat som det mot bakgrund av den rättspraxis som anges ovan i punkt 137 ankommer på rådet att företa ytterligare kontroller (se, analogt och för ett liknande resonemang, dom av den 30 juni 2016, Al Matri/rådet, T-545/13, ej publicerad, EU:T:2016:376, punkt 65 och där angiven rättspraxis).

145 För övrigt ankommer det i princip inte på rådet, inom ramen för det samarbete som regleras genom de angripna rättsakterna (se ovan punkt 139), att själv undersöka och bedöma riktigheten och relevansen av de uppgifter på vilka de ukrainska myndigheterna grundar sig för att genomföra straffrättsliga förfaranden gentemot sökanden för gärningar som kan kvalificeras som förskingring av offentliga medel. Så som redogörs för ovan i punkt 141 försökte nämligen inte rådet själv bestraffa den

förskingring av offentliga medel som utreds av de ukrainska myndigheterna, utan endast bevara dessa myndigheters möjlighet att fastställa nämnda förskingring och samtidigt få tillbaka de medel som förskingrats. Det är således på dessa myndigheter det ankommer att inom ramen för nämnda förfaranden kontrollera de uppgifter som de grundar sig på och i förekommande fall dra de slutsatser som krävs vad beträffar resultatet av dessa förfaranden (se, analogt och för ett liknande resonemang, dom av den 30 juni 2016, Al Matri/rådet, T-545/13, ej publicerad, EU:T:2016:376, punkt 66).

146 Denna tolkning bekräftas av den rättspraxis som innebär att det inte ankommer på rådet att kontrollera huruvida utredningar avseende den berörda personen är välgrundade, utan endast att kontrollera huruvida beslutet om frysning av tillgångarna är välgrundat med hänsyn till dessa utredningar (se, analogt och för ett liknande resonemang, dom av den 5 mars 2015, Ezz m.fl./rådet, C-220/14 P, EU:C:2015:147, punkt 77).

147 Rådet kan visserligen inte i varje fall fastställa de ukrainska myndigheternas konstateranden [*konfidentiellt*]. Det skulle inte vara förenligt med principen om god förvaltningssed och inte heller, i allmänhet, unionsinstitutionernas skyldighet att iaktta de grundläggande rättigheterna vid tillämpningen av unionsrätten, i enlighet med artikel 6.1 första stycket FEU, jämförd med artikel 51.1 i stadgan (se, analogt och för ett liknande resonemang, dom av den 30 juni 2016, Al Matri/rådet, T-545/13, ej publicerad, EU:T:2016:376, punkt 67).

148 Det ankommer emellertid på rådet att, utifrån omständigheterna i det aktuella fallet, bedöma huruvida det är nödvändigt att företa ytterligare kontroller, i synnerhet att begära ytterligare bevisning av de ukrainska myndigheterna om den som redan lagts fram visar sig otillräcklig eller inkonsekvent. Det kan nämligen inte uteslutas att de uppgifter som lagts fram för rådet av de ukrainska myndigheterna eller på något annat sätt ger rådet anledning att tvivla på om den bevisning som redan lagts fram av dessa myndigheter är tillräcklig. Inom ramen för den möjlighet som måste beredas personer som omfattas av åtgärderna att yttra sig över de skäl som rådet avser att använda som grund för ett bibehållande av deras namn på den aktuella förteckningen, kan dessa personer för övrigt lägga fram sådana uppgifter, till och med uppgifter som friar dem, som gör att rådet måste företa ytterligare kontroller. Även om det inte ankommer på rådet att i de ukrainska myndigheternas ställe bedöma huruvida de straffrättsliga förfarandena [*konfidentiellt*] är välgrundade, kan det i synnerhet inte uteslutas att denna institution, i synnerhet mot bakgrund av sökandens synpunkter, måste begära förtydliganden av de ukrainska myndigheterna beträffande uppgifter som ligger till grund för dessa förfaranden (se, analogt och för ett liknande resonemang, dom av den 30 juni 2016, Al Matri/rådet, T-545/13, ej publicerad, EU:T:2016:376, punkt 68).

149 I det nu aktuella fallet konstaterar tribunalen att rådet i allt väsentligt grundade bibehållandet av de restriktiva åtgärderna gentemot sökanden på skrivelsen av den 10 oktober 2014. [*konfidentiellt*]. I skrivelsen redogörs även för [*konfidentiellt*]. Endast ett av de båda förfarandena, med nummer [*konfidentiellt*], är relevant, eftersom det hänför sig till förskingring av offentliga medel, vilket motsvarar skälet till att sökandens namn bibehållits i de angripna rättsakterna. Föremålet för detta förfarande kvalificeras för övrigt juridiskt av de ukrainska myndigheterna som förskingring av penningmedel [*konfidentiellt*]. Enligt nämnda skrivelse har sökanden förskingrat penningmedel [*konfidentiellt*].

150 Av detta följer att grunden för bibehållandet av de restriktiva åtgärderna gentemot sökanden var bevisning som gjorde det möjligt för rådet att entydigt konstatera att det pågick ett förfarande som inletts av det ukrainska rättsväsendet gentemot sökanden avseende brottet förskingring av offentliga medel.

151 Tribunalen framhåller nämligen att skrivelsen av den 10 oktober 2014 visar att [*konfidentiellt*]. Således råder inga tvivel om att sökanden antas vara inblandad, i synnerhet som den faktiska beskrivningen av brottet är konstant, konsekvent och juridiskt kvalificeras som förskingring av offentliga medel av de ukrainska myndigheterna, vilket motsvarar det relevanta kriterium som anges ovan.

152 Denna bevisning, som lagts fram för rådet, finns för övrigt i [*konfidentiellt*] (se, för ett liknande resonemang, dom av den 15 september 2016, Klyuyev/rådet, T-340/14, EU:T:2016:496, punkterna 41 och 93). Rådet kan i och med detta inte klandras för att ha betraktat uppgifterna [*konfidentiellt*] som riktiga och väl underbyggda.

153 Tribunalen konstaterar för övrigt att det anges i skrivelsen att sökanden misstänks ha begått vissa ekonomiska brott [*konfidentiellt*].

154 De aktuella restriktiva åtgärderna underlättar och kompletterar de ukrainska myndigheternas ansträngningar för att få tillbaka de förskingrade offentliga medlen, vilket hänför sig till målet att befästa rättsstaten, så som anges ovan i punkterna 140 och 141.

155 Slutligen framhåller tribunalen även att lagföring av ekonomisk brottslighet, såsom förskingring av offentliga medel, är en viktig metod för att motverka korruption och att insatser för att motverka korruption när det gäller unionens yttre åtgärder är en princip som ingår i begreppet rättsstat. Tribunalen framhåller dessutom att de brott som sökanden anklagas för ingår i ett större sammanhang, där en inte obetydlig andel av det tidigare styrande skiktet i Ukraina misstänks för att ha begått allvarliga brott i samband med förvaltningen av offentliga medel, vilket därigenom allvarligt hotar landets institutionella och rättsliga grundvalar, och i synnerhet skadar legalitetsprincipen, principen om förbud mot godtyckligt utövande av exekutiva befogenheter, principen om effektiv rättslig prövning och principen om likhet inför lagen (se, för ett liknande resonemang, dom av den 15 september 2016, Klyuyev/rådet, T-340/14, EU:T:2016:496, punkt 117). Av detta följer att de aktuella restriktiva åtgärderna – som helhet betraktade och med beaktande av det ämbete som sökanden utövade inom det tidigare styrande skiktet i Ukraina – på ett effektivt sätt bidrar till att underlätta lagföringen av brott i form av förskingring av offentliga medel som är till skada för de ukrainska institutionerna, och gör det enklare för de ukrainska myndigheterna att förverka vinning av sådan förskingring. Detta göra det enklare – för det fall det visar sig att åtalet ska bifallas – att på rättslig väg beivra påstådda korruptionshandlingar som begåtts av medlemmar av den tidigare regimen, vilket därigenom bidrar till att stödja rättsstatsprincipen i det landet (se, för ett liknande resonemang, dom av den 15 september 2016, Klyuyev/rådet, T-340/14, EU:T:2016:496, punkt 118).

156 Således gjorde rådet ingen uppenbart oriktigt bedömning när det antog de angripna rättsakterna, i den del de avser sökanden.

157 Denna slutsats påverkas inte av de andra argument som sökanden anfört.

158 Först och främst kan tribunalen inte godta sökandens argument att den utredning som han är föremål för i Ukraina inte kan leda till att han befinns skyldig till något brott, mot bakgrund av [*konfidentiellt*], vad som föreskrivs i den ukrainska lagstiftningen i frågan och de begränsade beslutsbefogenheter han hade.

159 Sökanden har nämligen inte bestritt sanningshalten i skrivelsen av den 10 oktober 2014. Således får rådet anses ha styrkt att sökanden är föremål för en utredning i Ukraina. Tribunalen påpekar i detta avseende att de enda uppgifter som sökanden lade fram för rådet innan de angripna rättsakterna antogs i sak avsåg att bestrida att utredningen var välgrundad och hade anknytning till premiärministerns befogenheter i den ukrainska rättsordningen och till den ukrainska budgetlagstiftningen. Dessa uppgifter kunde således inte ifrågasätta att beslutet om frysning av medel mot bakgrund av utredningen var välgrundat.

160 Alla argument som sökanden anfört för att bestrida sanningshalten i anklagelserna mot honom och för att neka till de handlingar som utgör brottsliga gärningar i Ukraina saknar i varje fall betydelse, i den mån rådet, såsom följer av den rättspraxis som tribunalen erinrar om ovan i punkterna 141, 143, 145 och 146, i princip inte var skyldigt att själv pröva och bedöma riktigheten och relevansen i de uppgifter som låg till grund för de ukrainska myndigheternas utredning gentemot sökanden och det är

på dessa myndigheter det ankommer att inom ramen för nämnda utredningar kontrollera de uppgifter de grundar sig på och av detta dra slutsatser beträffande resultatet av utredningarna (se, analogt och för ett liknande resonemang, dom av den 14 april 2016, Ben Ali/rådet, T-200/14, ej publicerad, EU:T:2016:216, punkt 158).

161 Tribunalen påpekar, vad beträffar de avgöranden som meddelats av de ukrainska förvaltningsdomstolarna och som enligt sökanden visar att de handlingar som ligger till grund för den utredning han är föremål för inte utgör förskingring av offentliga medel, att sökanden, oberoende av frågan huruvida de är relevanta, inte har styrkt att rådet hade tagit del av dessa innan de angripna rättsakterna antogs. Av detta följer att rådet inte kan klandras för att ha gjort en uppenbart oriktig bedömning i detta avseende.

162 Tribunalen erinrar för övrigt om att ett beslut om frysning av tillgångar ska bedömas utifrån de uppgifter som rådet kunde ha tillgång till då det fattade sitt beslut (dom av den 28 maj 2013, Trabelsi m.fl./rådet, T-187/11, EU:T:2013:273, punkt 115). Enligt fast rättspraxis ska lagenligheten av en av unionens rättsakter bedömas utifrån de faktiska och rättsliga omständigheterna då rättsaktens antogs (se dom av den 26 oktober 2012, Oil Turbo Compressor/rådet, T-63/12, EU:T:2012:579, punkt 19 och där angiven rättspraxis).

163 Tribunalen konstaterar vidare, i likhet med rådet, beträffande det påstådda åsidosättandet av principen om oskuldspresumtion i artikel 48.1 i stadgan, att de angripna rättsakterna inte innehåller några uppgifter som antyder att sökanden befunnits skyldig till gärningar som är straffbelagda enligt ukrainsk straffrätt eller enligt lagstiftningen i någon av unionens medlemsstater eller att rådet förekommit de behöriga ukrainska myndigheternas och domstolarnas bedömning av omständigheterna. För övrigt innebar inte rådets antagande av dessa rättsakter att rådet lät påskina att sökanden var skyldig. I de nämnda rättsakterna konstateras nämligen endast att sökanden är föremål för utredningar i Ukraina avseende förskingring av offentliga medel (se, analogt och för ett liknande resonemang, dom av den 27 februari 2014, Ezz m.fl./rådet, T-256/11, EU:T:2014:93, punkterna 82–84).

164 Vad beträffar påståendet att skrivelsen av den 10 oktober 2014 inte var trovärdig [*konfidentiellt*], påpekar tribunalen dels att Ukraina varit medlem i Europarådet sedan 1995 och har ratificerat Europakonventionen, dels att den nya regimen i Ukraina har erkänts av unionen och av det internationella samfundet. Rådet handlade således inte oriktigt då det grundade sig på bevisning [*konfidentiellt*], utan att ifrågasätta lagenligheten och legitimiteten i det ukrainska rättsväsendet. I den mån tribunalen för att pröva sökandens resonemang skulle vara tvungen att uttala sig om huruvida regimskiftet i Ukraina gick riktigt till, konstaterar tribunalen att en sådan prövning i varje fall ligger utanför räckvidden av tribunalens kontroll av de rättsakter som är föremål för det nu aktuella målet (se, analogt och för ett liknande resonemang, dom av den 25 april 2013, Gbagbo/rådet, T-119/11, ej publicerad, EU:T:2013:216, punkt 75).

165 Vad beträffar anklagelserna om att motiveringen skulle vara bristfällig hänvisar tribunalen till bedömningen av den första grunden, avseende ett åsidosättande av motiveringsskyldigheten.

166 Slutligen har sökanden gjort gällande, både i skriftliga inlagor och vid förhandlingen, i första hand med stöd av domen av den 16 oktober 2014, LTTE/rådet (T-208/11 och T-508/11, överklagad och under prövning, EU:T:2014:885), och i andra hand med stöd av förslaget till avgörande av generaladvokaten Sharpston i målet rådet/LTTE (C-599/14 P, EU:C:2016:723), att det ankom på rådet, innan det grundade sig på ett beslut av en myndighet i ett tredjeland, att noggrant kontrollera att de relevanta bestämmelserna i denna stat garanterade ett skydd för rätten till försvar och rätten till ett effektivt domstolsskydd på en likvärdig nivå som i unionen. Enligt sökanden finns det inget stöd för antagandet att det skydd för de grundläggande rättigheterna som garanteras i Ukraina ligger på åtminstone samma nivå som i unionen. Därmed ankom det på rådet att undersöka om den ukrainska rättsordningen garanterade ett sådant skydd.

167 Detta resonemang vilar på två felaktiga antaganden. Tribunalens förhållningssätt i det mål i vilket meddelades dom av den 16 oktober 2014, LTTE/rådet (T-208/11 och T-508/11, EU:T:2014:885) kan nämligen inte överföras på det nu aktuella fallet.

168 I detta mål avsågs i synnerhet rådets gemensamma ståndpunkt 2001/931/Gusp av den 27 december 2001 om tillämpning av särskilda åtgärder i syfte att bekämpa terrorism (EGT L 344, 2001, s. 93), genom vilken inrättades en mekanism för att göra det möjligt för rådet att föra upp en person på en förteckning för frysning av medel med stöd av ett beslut som fattats av en nationell myndighet, i förekommande fall i ett tredjeland. I denna gemensamma ståndpunkt föreskrevs ett kriterium för personer som skulle omfattas av rådets restriktiva åtgärder vilket hade följande lydelse:

”Förteckningen … skall upprättas på grundval av exakta uppgifter eller fakta i det relevanta ärendet som visar att ett beslut har fattats av en behörig myndighet beträffande de personer, grupper eller enheter som avses, oavsett om det gäller inledande av undersökningar eller rättsliga åtgärder i fråga om en terroristhandling, försök att begå, deltaga i eller underlätta en sådan handling, grundat på bevis eller allvarliga och trovärdiga indicier eller en dom för sådana handlingar. Personer, grupper och enheter som enligt FN:s säkerhetsråd är knutna till terrorism eller mot vilka säkerhetsrådet har utfärdat sanktioner kan ingå i förteckningen.”

169 I det nu aktuella fallet är inte ett redan fattat beslut av de ukrainska myndigheterna ett av de kriterier enligt artikel 1.1 i beslut 2014/119, i dess lydelse enligt beslut 2015/143, som utgör villkor för antagandet av de aktuella restriktiva åtgärderna. De utredningar som inletts av nämnda myndigheter utgjorde endast en faktisk omständighet som låg till grund för dessa åtgärder. Det relevanta kriteriet hänför sig endast till personer ”som har fastställts som ansvariga för förskingring av ukrainska offentliga medel”.

170 Tribunalen framhåller även att det relevanta kriteriets lydelse ligger närmare lydelsen av det kriterium som var i fråga i det mål i vilket meddelades dom av den 27 februari 2014, Ezz m.fl./rådet (T-256/11, EU:T:2014:93). I punkt 66 i domen av den 27 februari 2014, Ezz m.fl./rådet (T-256/11, EU:T:2014:93) fann tribunalen nämligen att detta kriterium omfattade personer som åtalats för ”förskingring av … statliga tillgångar”, utan att pröva frågan huruvida rättsordningen i det berörda landet, i det fallet Egypten, erbjöd samma domstolsskydd som i unionen.

171 Tribunalen noterar i varje fall, så som rådet framhöll vid förhandlingen, att det är stor skillnad mellan sådana restriktiva åtgärder som var i fråga i det mål i vilket meddelades dom av den 16 oktober 2014, LTTE/rådet (T-208/11 och T-508/11, EU:T:2014:885), som rörde kampen mot terrorism, och sådana åtgärder som i det nu aktuella fallet är ett led i ett samarbete mellan unionen och de nya myndigheterna i ett tredjeland, i detta fall Ukraina.

172 Kampen mot terrorism, till vilken rådet bidrar genom att anta restriktiva åtgärder gentemot vissa personer eller enheter, ligger nämligen inte nödvändigtvis inom ramen för samarbetet med myndigheterna i ett tredjeland som genomgått ett regimskifte och som rådet har beslutat att stödja. Så är däremot fallet med de åtgärder som är i fråga i det nu aktuella målet, liksom med de åtgärder som var i fråga i det mål i vilket meddelades dom av den 27 februari 2014, Ezz m.fl./rådet (T-256/11, EU:T:2014:93), vilken bekräftade efter överklagande genom dom av den 5 mars 2015, Ezz m.fl./rådet (C-220/14 P, EU:C:2015:147).

173 Om rådets i högsta grad politiska val att samarbeta med de nya ukrainska myndigheterna – som rådet anser vara förtroendeingivande – för att de bland annat ska kunna få tillbaka offentliga medel som kan ha förskingrats ”för att befästa och stödja rättsstaten” i Ukraina hade varit underordnat villkoret att den ukrainska staten, trots den omständigheten att landet är medlem av Europarådet och har ratificerat Europakonventionen, omedelbart efter regimskiftet ska garantera en likvärdig nivå på skyddet för de grundläggande rättigheterna som unionen ger sina medlemsstater, skulle detta undergräva rådets stora

utrymme för skönsmässig bedömning när det gäller att fastställa allmänna kriterier för att avgränsa den krets av personer som kan bli föremål för restriktiva åtgärder i syfte att stödja dessa nya myndigheter (se ovan punkt 136).

174 I utövandet av detta stora utrymme för skönsmässig bedömning måste det således stå rådet fritt att anse att de ukrainska myndigheterna, efter regimskiftet, förtjänar stöd i den mån de förbättrar det demokratiska klimatet och respekten för rättsstaten i Ukraina jämfört med den situation som rådde tidigare och att ett sätt att befästa och stödja rättsstaten kan vara att frysa tillgångarna för de personer som har fastställts vara ansvariga för förskingring av den ukrainska statens tillgångar, varvid detta begrepp, till följd av rättsakterna från januari 2015, omfattar personer som är föremål för utredning av de ukrainska myndigheterna för förskingring av offentliga medel, eller för medverkan till sådan förskingring, och för maktmissbruk eller medverkan till maktmissbruk.

175 Därmed skulle lagenligheten i bibehållandet av de restriktiva åtgärderna gentemot sökanden endast kunna påverkas av en eventuell avsaknad av överensstämmelse mellan skyddet för de grundläggande rättigheterna i Ukraina och det som finns i unionen om rådets politiska val att stödja den nya ukrainska regimen, bland annat genom det samarbete som följer av de aktuella restriktiva åtgärderna, visade sig uppenbart oriktigt, i synnerhet om de grundläggande rättigheterna i detta land kränks systematiskt efter regimskiftet. Prövningen av denna talan visar att så inte är fallet.

176 Tribunalen framhåller att i det nu aktuella fallet kan de uppgifter som anförts av sökanden inte undergräva sannolikheten i anklagelserna mot honom om förskingring av offentliga medel, som prövats ovan. Inte heller är de tillräckliga för att styrka att hans särskilda situation skulle ha påverkats av de problem som han anfört beträffande det ukrainska rättsväsendet under förfarandet gentemot honom och som ligger till grund för beslutet att bibehålla de restriktiva åtgärderna mot honom.

177 Mot ovanstående bakgrund finner tribunalen att rådet uppfyllt sin bevisbörda och inte gjorde sig skyldigt till någon uppenbart oriktig bedömning när det ansåg att skrivelsen av den 10 oktober 2014 tillhandahöll faktiska omständigheter som utgjorde ett tillräckligt underlag för att visa att sökanden vid tidpunkten för de angripna rättsakterna var föremål för utredningar för förskingring av offentliga medel [*konfidentiellt*] och på den grunden bibehöll sökandens namn på förteckningen.

178 Under de förutsättningarna kan den femte grunden inte godtas.

179 Tribunalen ogillar härigenom hela talan. Sökandens ansökan om åtgärder för processledning och rådets andrahandsyrkande att bibehålla verkningarna av beslut 2015/364 behöver inte prövas.

Rättegångskostnader

180 Enligt artikel 134.1 i tribunalens rättegångsregler ska tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Rådet har yrkat att sökanden ska förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom sökanden har tappat målet ska yrkandet bifallas.

Mot denna bakgrund meddelar

TRIBUNALEN (sjätte avdelningen)

följande:

1) Talan ogillas.

2) Mykola Yanovych Azarov förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna.

Berardis Spielmann Csehi

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 7 juli 2017.

Underskrifter

Innehållsförteckning

Bakgrund till tvisten 1

Faktiska omständigheter sedan talan väcktes 3

Förfarandet och parternas yrkanden 4

Rättslig bedömning 5

Den första grunden: Åsidosättande av motiveringsskyldigheten 5

Den andra grunden, avseende ett åsidosättande av de grundläggande rättigheterna 7

Den fjärde delgrunden, avseende ett åsidosättande av rätten till försvar 7

Den första delgrunden: Åsidosättande av rätten till egendom 9

Den andra delgrunden: Åsidosättande av näringsfriheten 11

Den tredje delgrunden: De restriktiva åtgärderna är oproportionerliga 12

Den tredje grunden: Maktmissbruk 12

Den fjärde grunden: Åsidosättande av principen om god förvaltningssed 14

Den femte grunden: Uppenbart oriktig bedömning 15

Rättegångskostnader 22